Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 24 (654) * joi 12 iunie 1958 * 8 pag. 30 bani

CEI MARI PREGĂTESC PENTRU VOI

IN TABARA GOSPODARIEI

Cîte amintiri nu-i leagă pe copiii din Zăvideni de zilele petrecute anul trecut în tabăra organizată de gospodăria agricolă colectivă din comună.

Așa că acum au toate motivele să fie bucuroși la aflarea veștii că, și în această vară, gospodăria agricolă colectivă deschide o astfel de tabără. In fiecare serie vor veni cîte 40—50 de pionieri.

INTERVIU FULGER

Dorind să aflăm cîteva din ceea ce pregătește Comitetul regional U.T.M. Pitești pentru pionieri în vara aceasta, ne-am adresat tovarășului Plăpceanu Emil, activist:

— In primul rînd, începu tovarășul Plăpceanu, trebuie să vă spun că am hotărît să organizăm la Rîmnicu-Vîlcea o tabără pentru activele pionierești. Vom căuta să punem accentul pe activitățile practice artistice, sportive și de educație politică.

— Altceva?

— In ziua de 7 iulie deschidem o tabără de odihnă, cu două serii, în care vor veni peste 400 de pionieri fruntași la învățătură... De asemenea, în luna august, membrii cercurilor de geografie, istorie, naturale și romînă vor merge într-o expediție, în corturi, pe Valea Oltului.

LA MARE ȘI ÎN DELTA

De fiecare dată, comitetul de părinți de pe lîngă Școala medie nr. 1 din Slatina face ce face și nu se lasă pînă cînd nu vine cu o surpriză pentru copii...

Dacă anul trecut copiii au mers la Ada Kaleh, în vara aceasta vor merge pe litoral și în Deltă.

Le urăm drum bun!

În curînd... vacanța!

POȘTA IDEILOR

Bună ziua, bună ziua la toată lumea! După cum vedeți, am apărut din nou, amîndoi, adică eu și Zdup! Spune și tu frumos, bună ziua, Zdup! Așa. Mă veți întreba, unde am fost pînă acum? E o poveste lungă despre care vom vorbi altădată. Pe scurt, am fost ocupat, adică ocupați. Dar acum gata. Ne apucăm iar de lucru. Am și făcut prima deplasare la Ghergani, o comună din raionul Răcari. Acolo, lîngă gazeta de perete a unității, a apărut o cutie de carton pe care scrie: „Poșta ideilor". În această cutie, denumită după cum v-am spus „Poșta ideilor", fiecare pionier propune în scris ce anume ar vrea să facă în tabără, în timpul vacanței. Am avut norocul să fiu acolo tocmai cînd se deschidea cutia, iar colectivul de conducere al unității, care se ocupă de organizarea vacanței, trebuia să hotărască ce anume propuneri trebuiesc introduse în programul activității din vacanță. Iată acum cîteva din cele mai interesante propuneri:

LUNGEANU ACULINA — cl. a IV a: „Să se facă o excursie la București, din care nu cumva să lipsească o plimbare cu vaporașul pe Herăstrău".

POROJAN HORIA — cl. a V-a: „La noi sînt o mulțime de pionieri care știu să meargă cu bicicleta. Unii au și biciclete. Ce-ar fi să întreprindem o cercetare a raionului nostru pe biciclete? Am merge, de pildă, la gospodăria agricolă de stat Bălteni, la Colacu, și în alte părți".

VOICU MARIN — cl. a VI-a: Voicu e portarul echipei de fotbal a unității din Ghergani. Așa că propunerea lui a sunat scurt și energic: „Să-i provocăm la un meci de fotbal pe cei din Buftea și să-i batem!"

„Dar stați, cu asta nu s-a sfîrșit. Propuneri, propuneri, dar ele trebuiesc duse la îndeplinire. Colectivul de conducere al unității a stat și și-a bătut capul. „Va să zică excursie pe biciclete, bun. Întîi și întîi, dacă Porojan Horia ține atît de mult la excursia pe biciclete, să-i dăm lui s-o organizeze". L-au chemat numaidecît pe Horia, și l-au învățat ce era de făcut: să întocmească un tabel cu toți cei care au biciclete sau care pot să-și procure, să stea de vorbă cu fiecare dacă vrea să participe la excursie și ce anume vrea să facă în excursie. A mai însărcinat un grup de băieți să alcătuiască itinerariul excursiei, după harta care există la Sfatul popular.

A venit apoi la rînd călătoria la București. Bani sînt? Sînt, pentru că majoritatea copiilor au depus la CEC, în vederea vacanței, cîte o sumă. De această excursie se va ocupa însăși colectivul de conducere. Trebuie fixată ziua, trebuiesc cumpărate biletele de tren, în fine, sînt o mulțime de lucruri de făcut. Instructorul superior îi va ajuta.

Cît despre meciul de fotbal, e o chestiune mai simplă. Voicu Marin a primit sarcina să antreneze echipa și să trimită o provocare scrisă celor din Buftea.

Va să zică „Poșta ideilor" a fost bună... Dar, precum ați văzut, ideile trebuiesc puse în practică, se înțelege, nu? Și asta, în primul rînd, de către colectivele de conducere.

Deocamdată vă spunem la revedere și... pe curînd!

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

DĂM ȘI NOI o mînă de ajutor

La Frumușița, o comună din raionul Galați, sînt mulți pomi fructiferi: meri, peri, pruni, vișini, cireși, caiși. Din aceștia, 386 sînt ai pionierilor de la școala din comună. De fapt, livada cu cei 386 de pomi aparține Sfatului popular, dar, de vreme ce pionierii o îngrijesc, se cheamă că e a lor...

Să vedeți... Acum, în primăvară, iarba a năpădit livada. E frumoasă și folositoare iarba, dar nu-la rădăcina pomilor. Apoi, ramurile au crescut peste măsură. Sînt frumoși pomii cu coroana bogată, dar coroana bogată face fructe puține. Deci, la lucru!

Au pornit Lovrin Georgeta și Buruiană Ion, Tabuș Vasile, Stoiculescu Mieluț și Burghelea Gheorghe și mulți alții... Despre ei am pomenit cu deosebire pentru că au muncit cel mai mult.

Unii smulgeau iarba, alții o cărau. Unii „dădeau coroană" pomilor, adică tăiau ramurile atît cît trebuie... Iar cei mici, de-a-ntîia și de-a doua, le adunau și le făceau grămadă, să le dea foc.

Prin urmare toată lumea a muncit cu entuziasm, deși era o căldură de cuptor... Și au mai și cîntat! Așa muncesc pionierii, cîntînd... Cîntecul te ajută de multe ori să birui greul. Munca asta a lor a îngăduit celor mari să se ocupe de treburile mai importante, ale cîmpului.

Drept răsplată pentru munca depusă, pionierii din Frumușița au primit în dar de la Sfatul popular 2 1/2 ha. De mult doreau ei lotul acesta pentru activitatea micilor naturaliști și pentru internat. Pentru vacanță au planuri frumoase. Vor îngriji mai departe livada și vor lucra lotul dăruit de Sfatul popular.

A. WEISS

Citiți în pagina 6-a, Regulamentul Cupei „Scînteii pionierului" ediția a 8-a!

ZI DE NEUITAT

Sînt, uneori, gînduri, simţăminte puternice, bucurii care, cînd năvălesc, simţi nevoia să le însemni. E un imbold izvorît din dorinţa de a nu le uita niciodată. Să vorbim despre cîteva asemenea fapte, care se cade să fie cunoscute. Vom reda în cele ce urmează întîmplări comunicate redacţiei de Ionescu Z. Florin, de la şcoala elementară Măneşti, de Rogojanu Viorica, din regiunea Iaşi şi de Leoveanu Aurelia, din Cluj.

* * * * * * * * * * * * * * *

Sînt pionieră

Azi am primit cravata roşie, împreună cu încă cîteva colege. Sînt pionieră. La gît îmi flutură draga, mîndra cravată! Mergînd aşa pe strada noastră, aş fi vrut să le spun tuturor: „priviţi-mă! Sînt pionieră!" Da, am cravata şi ştiu bine că ea este o părticică din steagul de luptă al muncitorilor. Odată tata mi-a spus:

— Ştii, fetiţo, ce steag este acesta? A fost purtat în vremuri aspre, cînd muncitorii luptau din greu cu stăpînii, cînd era păzit cu preţul vieţii să nu cadă în mîna duşmanilor!

Şi-apoi a adăugat: Azi flutură fără stavilă la toate sărbătorile noastre.

Cît de bine-ţi înţeleg acum cuvintele, tată, şi cît de mîndră sînt de cravata mea!

Cele trei colţuri ale ei simbolizează prietenia înflăcărată dintre pionieri, utemişti şi comunişti. „Voi, pionierii, sînteţi fiii cei mai mici ai partidului şi gîndul vostru, şi munca voastră, şi toate puterile voastre să le dăruiţi patriei, în semn de recunoştinţă şi dragoste faţă de partid!" ne-a spus instructoarea noastră, înainte.

Ce bine-ţi înţeleg acum cuvintele, tovarăşă instructoare!

Da, sînt pionieră, port cravata roşie. Mă mîndresc că sînt mezinul partidului, de aceea raportez: Sînt în grupa nr. 1 din detaşamentul 1, unitatea nr. 11 Măneşti. Grupa noastră este fruntaşă la învăţătură, disciplină şi gata totdeauna la orice acţiune obştească.

* * * * * * * * * * * * * * *

„Te-nalţă, flacără, mai su!"

Sînt pionier de cîteva zile. Astăzi am fost într-o excursie cu întreaga unitate. Ne-am dus la pionierii din G.A.S. Pojorăni. Aşezaţi în rînd, am pornit cu pasul vioi. Înaintea noastră flutura steagul unităţii

Pe uliţele satului e linişte. Dar cînd se aude cîntecul nostru pionieresc, ies la porţi, să ne vadă, cei ce gospodăresc pe lîngă case. Trecem apoi prin păduricea de la marginea satului şi am şi ajuns la gospodărie. Ne întîlnim cu prietenii de la Pojorăni.

Firul jocurilor, al discuţiilor se leagă repede... Apoi mergem să culegem vreascuri, alegem locul pentru focul de tabără. Primul foc de tabără la care iau parte.

...Seara se lasă liniştită în poieniţa unde ne aflăm. Aprindem focul. Flăcările lui se înalţă în jocul vesel al scînteilor „Te-nalţă flacără, mai sus" şoptesc eu cuvintele cîntecului. În jur încep poveştile, jocurile. Aş vrea să nu se mai termine. Cerul este imens, curat, bătut de stele mari. Şi eu, eu fac parte din această mare şi veselă familie pionierească!

* * * * * * * * * * * * * * *

Am să te păstrez mereu

În ziua aceea, în unitatea noastră era sărbătoare. Primeam noi pionieri. Fiecare îşi aminteşte cu drag de clipa cînd a primit cravata.

Privind la pionierii cei noi îmi reînnoiam angajamentul nostru pionieresc şi mă gîndeam: „Partidul ne înconjoară cu dragoste părintească. Iar noi, noi trebuie să avem voinţa, îndrăzneala, dîrzenia comuniştilor, ca să le putem dărui iubitei noastre patrii!" Şi mi-am repetat: „am să te păstrez mereu, cravata mea dragă". şi voi trăi şi eu numai aşa cum glăsuieşte angajamentul.

SĂ VĂ POVESTESC, PRIETENI!

„Uzinele „Mao-Tze-Dun" — Bucureşti — Ion Dumitru — vîrsta: 22 ani — profesia: frezor". Atît scrie pe fişa de pontaj a celui pe care-l căutăm. Intru pe uşa mare a halei atelierului de mecanică uşoară şi întreb de el. Il găsesc şi-l rog să le povestească copiilor, prin intermediul gazetei, cîte ceva despre viaţa lui, despre drumul pe care l-a străbătut pînă a ajuns aci, în atelierul de mecanică al uzinei „Mao-Tze-Dun" din Bucureşti.

★

— Eram în clasa a IV-a cînd începusem să meşteresc singur pe lîngă casă, diferite obiecte. La început, colegii mă luau în rîs, numindu-mă „mecanicul". Şi aşa mi s-a spus pînă în clasa a VII-a. Dacă între timp mai toţi colegii se obişnuiseră să mă vadă cu mîinile zdrelite de ciocan. Sandu, un coleg, „puiul-mamei" (cum îi spuneam noi), nu-mi putea ierta în ruptul capului încercările mele „mecanice" din orele libere.. Totdeauna mă striga „cîrpaciul". Mie însă nu-mi era ruşine. Dar ce spun eu ruşine! Mă simţeam grozav de bine cînd puteam să repar cîte ceva în orele libere sau cînd un vecin de-al nostru, şofer, mă lua să-mi arate cum repară el maşina.

Mi-aduc aminte că această pasiune a mea pentru motoare, pentru maşini, s-a arătat foarte devreme. Tata pretindea să mă fac inginer. El spunea că inginerii sînt oameni respectaţi, sînt învăţaţi, au bani. Mai ales, au bani. Şi ăsta-i mare lucru. Pe cînd un muncitor... Aşa că, fără să pricep eu prea mult cum stau lucrurile cu ingineria, cînd mă întreba cineva ce vreau să mă fac cînd voi fi mare, răspundeam pe loc: inginer.

Dar cu trecerea anilor mi-am schimbat părerea. Mă pasiona să ajung cît mai repede într-o uzină mare, cu hale enorme, cu motoare mari.

Utemist fiind, citeam ziarele. Aflam despre muncitori tineri care depăşesc norme, sînt fruntaşi, sînt mîndria atelierului sau chiar a fabricii!

După ce-am terminat liceul, am intrat la o şcoală tehnică de specializare de doi ani. Am absolvit-o şi acum lucrez la uzinele „Mao-Tze-Dun" din Capitală.

Copii, puteţi să vă închipuiţi ce înseamnă pentru un muncitor tînăr să lucreze la patru maşini de bandurat? Puteţi să vă închipuiţi ce simte un muncitor cînd ştie şi vede că piesele componente ale unor maşini complicate, pentru industria petroliferă sau pentru cîte altele, au trecut prin mîna lui? Că el a lucrat la toate? Este o bucurie şi o mîndrie fără seamăn! Ai impresia că sînt ale tale şi că în fiecare ai pus cîte ceva din fiinţa ta!

Cîştig peste 1000 de lei lunar. Deci am şi bani. Sînt student în anul I la cursurile fără frecvenţă ale Institutului Politehnic. Deci pot să învăţ mai departe, să-mi îmbogăţesc cunoştinţele practice cu cele teoretice.

Munca în uzină m-a făcut să înţeleg cît de folositor pot fi ţării mele. Şi asta mă înalţă în proprii mei ochi!

Şi, pentru că îmi mai place şi muzica, studiez vioara, la Şcoala populară de Arte, unde am terminat anul II. Am acum un concert de sfîrşit de an, pentru care mă pregătesc cu înfrigurare. Am emoţii! Dar sînt convins că va fi frumos!

N. SKIBINSKY

Pică pară...

Mai întîi m-am gîndit să scriu un reportaj; apoi un foileton şi din nou un reportaj. În cele din urmă însă, am găsit că lucrul cel mai bun de făcut e să-l las pe desenator să vă povestească cîte ceva din activitatea pionierilor de la Şcoala de 7 ani nr. 6 din Bucureşti

Aşa dar...

★

...întîi a venit un băiat cu o idee:

— Să plantăm puieţi pe marginea străzilor din cartier!

Şi adunarea, în frunte cu preşedintele, l-a aplaudat.

★

Apoi a început acţiunea propriu zisă, adică pionierii s-au îngrijit de plantarea puie ilor.

După aceasta, deputatul i-a invitat la buna întreţinere a gardurilor şi zidurilor, — şi copiii au răspuns cu foarte multă tragere de inimă...

In sfîrşit, după atîta muncă, a sosit şi răsplata: locuitorii cartierului (părinţii, rudele, prietenii şi cunoscuţii pionierilor de la Şcoala nr. 6) le adresează prin intermediul gazetei noastre o felicitare.

Drept care eu, nemaiavînd nimic de adăugat, închei.

EMIL EMANOIL

STIRPITI GINDACUL DE COLORADO

Vestea s-a răspîndit cu iuţeala fulgerului: un număr mare de gîndaci de Colorado au invadat culturile de cartofi şi pătlăgele roşii. Utemiştii, sătenii din comună, toţi au pornit să distrugă acest dăunător. S-a cerut şi concursul unităţii de pionieri.

In şcoală, agitaţie. Fiecare preşedinte îşi adună detaşamentul pentru a da ultimele indicaţii înaintea începerii „atacului".

— Noi vom merge spre comuna Nerău. Ni s-a spus că în direcţia aceea sînt o sumedenie de „duşmani", îşi informă colegii Radu Negru, dintr-a IV-a.

— Aveţi cutiile cu petrol? se interesa Matei Elena, din clasa a VI-a.

La numai cîteva minute după aceasta, pe străzile largi ale comunei Tomnatic, raionul Sînnicolaul Mare, alături de utemişti şi vîrstnici, au pornit spre locurile stabilite sute de pionieri de la cele două şcoli, romînă şi germană.

Au ajuns la marginea comunei. Cît vezi cu ochii, numai cuiburi de cartofi, pătlăgele roşii şi butuci de viţă de vie. Ştiu cu toţii că printre mulţimea de frunze de felurite mărimi se ascunde ceea ce căutau ei. Fiecare copil îşi alege cîte un rînd. Lupta pentru stîrpirea duşmanilor începe!...

Mitrea Savu din clasa a II-a a văzut destui gîndaci, dar niciodată un gîndac de Colorado. „Dacă muşcă?" Îşi roti privirea şi o văzu pe Raduca, colega lui de clasă, pe Lenuţa Matei şi pe Anton Vasile, dintr-a VI-a cum strîngeau de zor gîndacii de pe jos. Prinse şi Savu cît de cît curaj. Apucă gîndacul uşor. Mîna îi mai tremura încă. Gîndacul însă nici n-a sărit şi.. nici nu l-a muşcat.

Depistarea se face destul de repede. Cutiile de petrol se umplu. Este un du-te-vino continuu. Duşmanul pierde în fiece moment terenul.

Primele grupe sosesc la şcoală. Rezultatele sînt printre cele mai bune. La amiaza cutiile sînt predate Sfatului popular.

„Raportul" este scurt: „Inamicul" a fost alungat de pe o mare suprafaţă. Pierderile lui sînt considerabile: peste 10.000 morţi („inamicii", după cum cred că aţi bănuit, nu sînt alţii decît gîndacii de Colorado).

EMIL DOBRESCU

Decada culturii Republicilor Sovietice Baltice

Intre 1 și 10 iunie 1958, s-a desfășurat în țara noastră Decada Culturii republicilor sovietice baltice. Cu acest prilej au avut loc, într-o atmosferă de caldă prietenie între țara noastră și cele trei înfloritoare republici sovietice baltice — R.S.S Estonă, R.S.S. Lituaniană și R.S.S. Letonă — un mare număr de manifestări închinate culturii și realizărilor culturale din aceste trei țări.

In timpul Decadei, patria noastră a fost gazda unei delegații a oamenilor de cultură din republicile sovietice baltice, condusă de Alexandru Ansberg, ministrul Culturii al R.S.S. Estone.

Iată numai cîteva dintre numeroasele manifestări ale Decadei:

● Sosirea în Capitală a cunoscutului actor sovietic Pavel Kadocinikov, pe care l-ați admirat în multe filme, printre care „Povestea unui om adevărat". In clipa de față, el apare într-un nou film, „Gloria Balticii", a cărui premieră a avut loc tot în cadrul Decadei.

● Spectacolele date de Ansamblul emerit de stat de cîntece și dansuri din R.S.S. Lituaniană, condus de Ionas Sviadas, Artist al poporului din U.R.S.S., care prin mijlocirea minunatelor dansuri și cîntece populare lituaniene, ne-a apropiat și mai mult de acest popor talentat.

● Deschiderea, la Casa Prieteniei Romîno-Sovietice din Capitală, a „Expoziției de gravuri, desene și ilustrații a artiștilor din R.S.S. Estonă, R.S.S. Letonă și R.S.S. Lituaniană", pe care vă invităm s-o vedeți și voi ca și...

● Expoziția „Cartea in Republicile Sovietice Baltice" pe care o aflați, zilnic, tot la Casa Prieteniei.

Absolvent întîia oară

Cînd a pășit pe poarta școlii, Emil a izbucnit într-un rîs vesel, copilăresc: era semnalul unei mari bucurii, aceea de a se vedea dintr-odată în mijlocul multor zeci de copii de-o seamă cu el și al cîtorva sute, ceva mai mărișori.

— Stai singur, să mă duc să-ți cumpăr un covrig? — l-a întrebat mama.

— Nu mi-e foame, mămico. Poți să te duci și acasă, eu rămîn aici...

Mama a zîmbit: doar de aceea-l adusese, ca să rămînă la școală.

La întîia oră, învățătoarea le-a arătat niște poze cu lei, tigri, fructe și fluturași. Apoi le-a explicat că sînt în clasa I și că învață cu tovarăşa învățătoare Elena Tudor.

Acasă, Emil a fost întrebat:

— Ei, ți-a plăcut la școală?

Auzi colo, de ce să nu-i placă?

A răspuns scurt:

— Ihi... — și-a mîncat repede tot ce i s-a pus în farfurie.

Mama a zîmbit, l-a sărutat pe frunte și... așa s-a încheiat întîia zi.

Au urmat altele și altele, pînă ce s-a încheiat un întreg an școlar. In clipa de față, Emil Gheață e pe cale să treacă într-a II-a.

Acum cîteva zile, Emil a fost nevoit să-și reconstituie în închipuire toate zilele lui de școală — a venit un ziarist și — de! — cînd ți se ia un interviu, trebuie să răspunzi clar și cît se poate de scurt, ca la lecție!

Așa și-a amintit el de prima bucurie: fusese scos la tablă să facă un „i". Un „i" cu creta, pe tablă, e lucru pretențios atunci cînd ești într-a-ntîia. Emil însă a scos limba afară „de-un cot" (cum rîde de el colega lui, Mihaela) și a făcut „i"-ul. A primit un 10. Vă dați seama? Intîia victorie în anii de școală, întîiul 10! Apoi au urmat alți 10, cîteodată și cîte un 9. Și într-o bună zi, un scăunel de toată frumusețea artei caligrafice, adică un 4, a apărut în catalog la rubrica „aritmetică" a elevului Gheață Emil. Și întrebarea nu fusese cine știe ce: cît fac 6 și cu 3. Dar dacă nu învățase!...

Dar toate astea-s de domeniul trecutului. Acum, Emil — știe să scrie, să citească, să socotească — merge pe drum ca orice adevărat școlar de-a II-a, adică duce ghiozdanul în mînă, nu-l mai „cară" în spinare. Numai că un vis nu și-l poate încă împlini. Emil: să poarte la gît cravata de pionier. Dar timpul îl ajută și mîine-poimîine, Emil o să-și vadă visul împlinit. Pînă atunci însă, îi rămîne să se fălească cu singurul titlu pe care l-a dobîndit, acela de absolvent întîia oară!

Școala de 7 ani nr. 11, București.

ȘTEFAN ZAIDES

STRÎNGEȚI HÎRTIA!

O grămadă de hîrtie... Ce-ar putea fi interesant într-o grămadă de hîrtie? Copiii aduc mereu caiete vechi, ziare, coli, și grămada crește. Iat-o pe Gheorghiade Mariana din clasa a V-a B, pe Cristina dintr-a V-a A, pe Orz Olimpia, dintr-a IV-a, pe Roger Mircea, tot dintr-a IV-a... Cară cu hărnicie. Școala lor (nr. 25, raionul 1 Mai-București), e printre primele. O mie de kilograme depuse cu chitanță în regulă. „Asul" strîngătorilor de hîrtie e Roger... Recunoscut de toată lumea. A adus peste 100 kilograme de hîrtie...

Amintiri

Orz Olimpia stivuiește maculatura... Și deodată se oprește. In mîna i-a căzut un caiet liniat, scris și pe o parte și pe alta. Caietul e vechi, nu mai are nici coperte. O mînă, încă neîndemînatică, a scris cu cerneală:

„— Ce stai cuce-așa mirat?
— Nu mai cînt cum am cîntat!"

...Și mai departe: „Analizați propozițiunea de mai jos înlocuind..."

Olimpia cunoaște caietul. Ea l-a adus și aparține verișoarei ei mai mici, Speranța. Olimpia se revede și ea, în clasa a II-a, scriind: „Ce stai cuce-așa mirat?" Penița e încă îndărătnică, patează...

Peste tot a cotrobăit Olimpia; și acasă, și la rude, și la prieteni. Hîrtia adusă de ea s-a amestecat în gramada. Totuși, dacă cauți cu atenție, poți să găsești caietele, ziarele, aduse de tine.

În pod

Asta-i isprava „asului", a lui Roger Mircea. Citeau împreună o carte; el cu Spătaru, colegul lui. Atunci și-a adus aminte Mircea ca n-a pregătit hîrtia pe care trebuia s-o ducă la școala, a doua zi. Era de acum seara. Podul lor e mare, întunecos, plin de „primejdii"... Cu toate acestea, Mircea, ajutat de Spătaru, a intrat în pod. Mircea înainte, Spătaru cu luminarea, după el. „Hîrșt!" Un hîrîit ciudat. O clipă, inima stă în loc. Ce să fie? Mai nimic: a căzut un vraf de carton. Băieții se liniștesc și-și văd de treabă. E multă hîrtie în podul lor. Mircea le-a propus adesea celor din grupa lui să aducă toată hîrtia la școală. Din păcate însa în grupa sînt doar doi băieți. Iar fetelor... le e teamă.

...Se poate una ca asta?

★

Și grămada de maculatură a Școlii nr. 25 crește. Este o chestiune de onoare ca școala lor sa fie în frunte pe raion, iar raionul lor în fruntea celorlalte raioane.

AL. MIHU

Pionierii fruntași la examene fac cinste unității lor

Un musafir așteptat a bătut zilele acestea la porțile școlilor.

— Eu sînt Examenul, deschideți!

De, ce să faci, deschizi!

Și examenele au intrat. Numai că majoritatea copiilor nu s-au speriat. Le-au „ținut piept", adică s-au străduit să dea răspunsuri cît mai bune.

Iată mai jos cîțiva fruntași la examene.

★ ★

GHEORGHE PREDESCU

Gheorghe Predescu *absolvă în acest an clasa a IV-a. Invățătoarea mi l-a recomandat ca fiind cel mai bun elev din clasă. In clipa cînd obiectivul aparatului foto l-a surprins, Georgică era emoționat: peste 6 minute intra la unul din examene: lucrarea scrisă la limba romînă.*

Rezultatul vă las să-l bănuiți singuri!

★

RODICA MANEA

Rodica Manea, *ca și Predescu, este elevă la Școala medie nr. 1 din Sighișoara. Anul acesta, ea a terminat clasa a VII-a numai cu medii 9 și 10.*

La primul examen, Rodica a făcut una din cele mai bune lucrări scrise la limba romînă.

★

EUGEN PETCU

La Școala de 7 ani din Avrig, raionul Sibiu, mi-au fost recomandați, ca unii dintre cei mai buni pionieri pe unitate, Eugen Petcu, *dintr-a IV-a B, și* Maria Jugăreanu, *dintr-a VII-a A. Situația lor la învățătură foarte bună.*

La examen, Eugen, deși-i micuț și — se zice — timid, s-a prezentat ca un erou, adică gata să răspundă, bine și prompt, la orice întrebare pusă de comisie. In ceea ce-o privește pe Marioara, ea a primit la limba romînă nota 10.

MARIA JUGĂREANU

★

Din comuna Viștea, atît tovarășii profesori cît și colegii mi-au recomandat „pentru fotografie" pe Irina Bălescu *și pe* Ioani Liviu. *Amîndoi, la examenul de limba romînă, au primit — atît la scris cît și la oral — nota 10!*

Un început bun, nu?

Mai ales atunci cînd, la anul, intri într-a VIII-a!

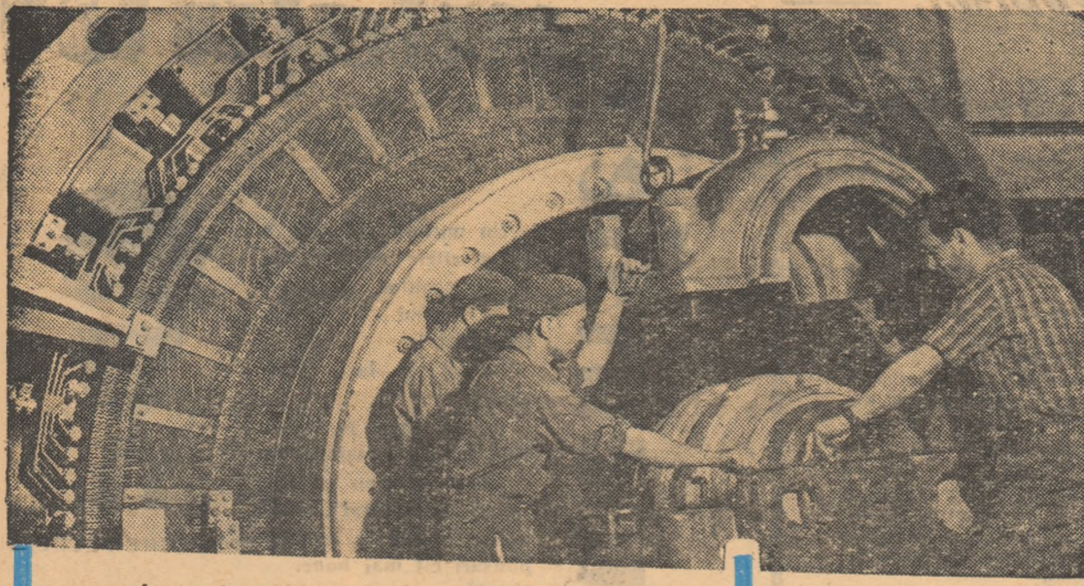

IRINA BĂLESCU

IOANI LIVIU, RĂSPUNZIND LA EXAMEN.

10 ani de la naționalizare

La un deceniu de la naționalizare, Hunedoara a devenit cu adevărat o cetate a oțelului. Aici se va naște în curînd un nou gigant: laminorul Bluming. În fotografie, montarea unuia din agregatele laminorului.

UN OM ȘI-A AFLAT CASA

A venit la uzină în '46... An de foamete, de secetă. Patro[n]ii mai erau stăpîni încă.

Un insgros, butucănos l-a înregistrat într-un catastif și...

— Să muncești bine, măi; noi îți dăm salariu, cantină, dormitor..."

„Salariu! Cantină! Dormitor!" Alexandru s-a bucurat.

Intreaga zi a muncit pe spetite. Gazele-l sufocau parcă, îl amorțeau.

A intrat în vorbă cu un muncitor mai vechi, vîrstnic:

— Așa s-a lucrat mereu?

— D-apoi cum?! Și mai și — odată. Acum nu-i lasă sindicatul...

— E greu al naibii...

Vîrstnicul i-a privit fața suptă, roșie de gaze. Apoi l-a bătut prietenește pe umăr.

— Lasă bre, o să fie bine! Curînd, curînd... — și s-a dus.

Tovarășul de muncă al lui Alexandru s-a apropiat de el.

— Ce ți-a spus „moșul"?

— C-o să fie mai bine în curînd.

— Să-l crezi pe „moșu" — e comunist vechi. El nu ne-a mințit n[i]ciodată...

Seara, la sfîrșitul turei, au pornit-o spre dormitor. Vreo 60-70 de oameni. Se cunoșteau și-și vorbeau unul altuia, pufăind din țigări. Mai tîrziu, Alexandru a aflat că dorm toți într-o odaie... De uimire n-a mai zis nimic.

Cînd au ajuns, s-a dumirit cum e cu „odaia". A dat peste un grajd, o baracă mare, din scînduri negeluite. A căzut frînt, pe un pat din saci de hîrtie.

Așa și-a petrecut Alexandru întîia noapte la „dormitorul" uzinei.

★

Alexandru Stoica stă în fața mea și-mi povestește. Numai că, în locul patului din saci de hîrtie, stă acum pe un pat bun, frumos, cu așternutul alb, curat.

— Vedeți dumneavoastră, lucrurile-s altfel acum. Cînd le povestesc cîteodată băieților mai tineri, cum am locuit eu pînă la naționalizare, mă întreabă: „In ce carte ai citit?" Dar numai eu știu. Eu și cei care au mai apucat uzinele sub patroni. Acum, ce să vă spun: priviți în jur și... povestiți în locul meu...

Să povestesc. Dar cum? Să spun că muncitorul Alexandru Stoica stă într-un palat? Pentru că, într-adevăr, căminul de la Uzinele Chimice „21 Decembrie" e un palat. Camere mari. spațioase... Aer. Curățenie.

La ora 6 fix, Alexandru Sto[i]ca intră în schimb. La zece, primește 1-2 litri de lapte pentru „amortizarea" gazelor. La 11,30 iese din schimb... și merge la masă. Uzina are grijă ca zilnic, fără plată, muncitorilor care lucrează în condiții mai grele, ca Alexandru, să li se servească la cantină o masă substanțială, gustoasă: 3 feluri de mîncare!

Am plecat, l-am strîns mîna cu căldură acestui om.

Odată ieșit pe coridor, am privit în urmă și m-am gîndit: a avut dreptate „moșul" cînd i-a spus lui Alexandru: „Din ce în ce o să f[i]e mai bine..."

ȘT. Z.

5 ursuleti

Acum cinci luni, vînătorii au dibuit într-un bîrlog din Munții Vrancei doi pui de urs. Cam în același timp, în Munții Gurghiului, au fost găsiți alți trei: doi băieți și o... fetiță. Nu erau mai mari decît un ghemotoc de lînă cafenie. Toți cinci au fost dăruiți colțului zoologic din Parcul Libertății.

Zoologii n-au ajuns încă să cunoască dacă ursoaicele dau vreun nume puișorilor. La colțul zoologic ursuleții sînt strigați: Gicu, Gogu, Mișu, Nicu. Fetița se numește Mova. Cînd sînt chemați, dau buzna, rostogolindu-se spre tăvile cu mîncare.

De patru ori pe zi capătă lapte pasteurizat cu calciu griș. Din septembrie vor primi fructe și zarzavaturi. Copii cuminți, după ce mănîncă, ursuleții dorm. (Păcat că vizitatorii nu le respectă odihna). După ce se trezesc, ține-te joacă! Fac tumbe, se cațără pe stîlpi, alcargă, merg în două picioare, se iau la trîntă. Au și o echipă de fotbal, din care fac parte Gicu, Gogu și Mișu. Fiindcă îi place să se bălăcească toată ziua în bazin, Nicu a fost poreclit „Marinarul".

Dacă veți merge să-i vizitați pe cei cinci eroi ai noștri, din Parcul Libertății, nu părăsiți colțul zoologic fără să vizitați și lupii. Nu faceți însă pe grozavii, încercînd să le dați de mîncare. Nu uitați nici pe cele două lama sud-americane. Dar să nu le înfuriați, fiindcă-s tare nepoliticoase: încep să vă scuipe. Dacă vi se întîmplă asta, faceți-vă că n-ați observat și priviți pe lac cît de mîndre plutesc lebedele și cît de curat le e puiul. De atîta spălat, nu e de mirare că puful lui încă cenușiu se va transforma în curînd într-un penaj alb, alb ca zăpada...

M. ROȘU

Ploaia de mai

În ziua de 27 mai cerul era împînzit de nori. Cădeau picuri cenușii de ploaie și sufla vîntul. Gheorghe, băiatul cel mare al lui Farkaș baci, ieșise cu vacile la pășune și vacile rumegau mulțumite iarba grasă. Dar ploaia începu să cadă mai tare și Gheorghe simțea cum îi pătrunde apa prin straie. Incepuse să tremure încetișor. S-a gîndit să se ducă să se adăpostească la un loc făcut anume pentru asta. Dar apoi și-a alungat gîndul. „Bine, bine, eu mă duc, dar vitele ce-or să se facă?"—își spunea el. Și simți că pe umerii lui apasă o mare răspundere. Parcă vedea fețele colectiviștilor care-i încred[i]nțaseră această muncă, lui, utemistului Gheorghe Farkaș, și nu voia în ruptul capului ca aceste fe[ț]e să-l privească dojenitoare pentru că nu avusese grijă de avutul tuturor. Trupul complet ud îl tremura ca o frunză. Șuvițe neplăcute și reci ca gheața i se prelingeau pe spate și pe umeri. Ploaia putea să mai țină așa mult și bine. Vitele, speriate, stăteau gata s-o ia la goană prin ploaie, dar Gheorghe a rotit o dată biciușca prin aer — și animalele au înțeles că stăpînul era acolo cu ele, că trebuiau să se supună voinței lui. Atunci Gheorghe s-a așezat înaintea lor și a pornit înainte prin perdeaua ploii, uitîndu-se cînd și cînd în urmă. Grajdurile se aflau destul de departe. Vîntul bătea puternic din spate. Drumul prin vînt și ploaie a fost anevoios, dar peste cîtva timp cireada era la adăpost. Gheorghe simți că a răcit zdravăn și începu să-și schimbe hainele ude. Cîteva zile după aceea nu putu să meargă la lucru. S[i]mțea dureri în spate și îi v[î]jîia ca[p]ul.

Un băiat vrednic

Peste o săptămînă, Gheorghe va putea să reînceapă lucrul. E o muncă grea, pe care a învățat-o de la taică-său, care a fost cioban.

Trebuie să fii tot timpul atent cu toată ființa și încordarea ta. Trebuie să știi cînd să le dai animalelor hrana, cum să le-o pregătești, cum se dau primele îngrijiri vitelor atunci cînd dau semne de neliniște. Uneori, cînd alți tineri petrec la horă, duminica, Gheorghe are de îngrijit vreo joiană bolnavă ori vreun vițel proaspăt venit pe lume. Și-apoi băiatul are multe de învățat. Seara sau în orele lui libere răsfoiește cîte-o broșură care aduce noutăți în domeniul creșterii animalelor. De multe ori cele citite i-au folosit în munca de toate zilele. Inainte fugea la doctorul veterinar pentru orice fleac. Acum știe să se descurce și singur în cazuri mai puțin grave. Colectiva din Bod își ia cea mai mare parte din venituri din sectorul zootehnic. Și Gheorghe știe că la sectorul zootehnic trebuie oameni pricepuți, oameni care la nevoie sînt gata de sacrificii.

Munca de crescător de vite, pe bună dreptate, se răsplătește cel mai bine în colectivă. Anul trecut, Gheorghe a avut 632 zile-muncă. Tatăl său a avut vreo 300 și ceva. Cu banii primiți, familia și-a făcut o casă. Acum Gheorghe visează să-și cumpere o motocicletă. Visul acesta este realizabil. Pînă una alta trebuie să se însănătoșească. Așa-i urează toți colectiviștii, care știu că băiatul și-a făcut datoria. În dimineata cînd Gheorghe va pleca spre pășune cu șapca pe ochi și haina aruncată pe umăr, colectiviștii îl vor saluta nu cum se salută un băiat, ci cum merită să fie salutat un adevărat bărbat!

ELENA DRAGOȘ

reportaj / știri / informații / noutăți / tehnice

POMPELE

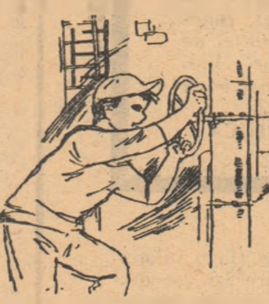
„Greva celor 50 000 de conducători de autobuze din Londra continuă de cinci săptămini. Mişcarea grevistă e pricinuită de condiţiile tot mai grele de viaţă ale muncitorimii engleze". (Ziarele).

*

— Povestire —

La 4 fără un sfert deşteptătorul nu-şi mai zbîrniie, îngrijorat şi insistent, ciocănelul de alamă, pentru simplul motiv că săptămina trecută s-a mutat, cu sonerie cu tot, în prăvălia de vechituri a domnului Green. Şi cu toate astea, la 4 fără 10, Tim sare desculţ pe duşumea, de parcă i-ar fi turnat cineva o cană cu apă rece în creştet. Fiindcă de aproape doi ani, (Tim nu are decît 14 cu toţi...) de cînd a intrat ucenic la autobuze, se trezeşte mereu la aceeaşi oră. Acum s-ar cuveni să se întoarcă pe cealaltă parte şi să-şi continue somnul. Fiindcă tot n-are ce face. De o lună încheiată şoferii sînt în grevă. Şi apoi, o dată cu trezirea, se iscă şi o înţepătură neplăcută în pîntece, acolo unde ar trebui să-şi afle locul o felie de pîine şi un pahar cu ceai. Dar pe Tim nu-l rabdă inima să doarmă. Işi îmbracă pantalonii, bluza şi porneşte pe stradă, prin ceaţa verzuie a zorilor. Paşii îl poartă spre garaje. In fiecare dimineaţă se întîmplă asta. Şi nu e singurul. Sute de şoferi şi mecanici vin acolo şi, grupuri, grupuri, discută, se învîrtesc în jurul porţilor. Parcă ar păzi. Ce păzesc? Tim a auzit deseori cuvintele: „Spărgătorii de grevă". Şi a priceput, trăgînd cu urechea la discuţii, că „spărgătorii" aceştia le sînt duşmani. Dar nu e prea dumirit: cum ar putea el să spargă greva? Cu ce?

Gîndurile lui Tim, care în vuietul străzii îi ciocăneau sub frunte ca nişte boabe de mazăre, se împrăştie deodată. Fiindcă s-a făcut linişte. O linişte nefirească, încordată. A ajuns în faţa garajelor. Se strecoară înăuntru, printr-o spărtură a gardului numai de el ştiută. In hangare, autobuzele zac ne-

mişcate ca nişte imense broaşte ţestoase. Incolo nici ţipenie. Obişnuitele grupuri de muncitori nu şi-au făcut încă apariţia. E tare devreme. Tim se îndreaptă spre pompele de benzină. Acolo lucrează el. De doi ani. De doi ani, în fiecare dimineaţă autobuzele se perindă prin faţa lui, iar el le umple rezervoarele. Ii e drag să le vadă pornind „sătule", sforăind puternic din motoare. Iar acum... acum e linişte. O linişte apăsătoare, de piatră. Grevă...

La urechea lui Tim ajunge un zgomot depărtat, care creşte mereu. Ascultă. Sînt maşini. Se caţără pe gard. Priveşte. Trei autocamioane se apropie în goană. Frînează în faţa garajului. Sînt pline cu oameni. Oameni tare ciudaţi, posomorîţi, cu pălăriile trase pe ochi. Printre ei, poliţişti. Camioanele intră în curte. Oamenii sar jos. Cîteva ordine scurte, repezite. Misterioşii musafiri se îndreaptă spre hangare. Urcă în autobuze, la volan. Incearcă comenzile. Motoarele răspund, înfuriate parcă.

Tim stă nemişcat, în spatele unei pompe. Ce vor în definitiv? Şi deodată înţelege. Spărgătorii de grevă, deci. Aceştia sînt. Aşa arată. Nimic mai simplu: vor conduce autobuzele în locul şoferilor.

Deodată parcă-l zguduie cineva de umeri. Intr-o clipită ştie ce are de făcut: fără benzină nu vor putea pleca. Ventilul... Ventilul cel mare al conductei trebuie închis. Asta-i. Se strecoară ca o pisică pînă la puţul de beton în care se află ventilul. Intră. Cu o rangă de fier înţepeneşte deasupra chepengul masiv. Coboară apoi, prin întuneric, scara dreaptă. Pipăie roata ventilului. Işi încordează puterile. Se închide greu. Incă un efort. Gata! Acum nici o picătură de benzină nu se va mai scurge în pompe. Aşteaptă în beznă, cu respiraţia oprită. Cîteva minute e linişte. Apoi, tropot de paşi deasupra, exclamaţii furioase, înjurături. Cineva încearcă chepengul. Alte înjurături. Au adus răngi. Incep să lovească. Va rezista capacul? Cine ştie?... Clipele trec prea repede. Mereu lovituri, alte lovituri. Un colţ de chepeng s-a îndoit. Au introdus acolo o pîrghie. Chepengul trosneşte. Cedează o balama. Apoi cealaltă. Trei poliţişti sar înăuntru.

VASILE MANUCEANU

(continuare în pag. a VII-a)

De la prietenii tăi de peste hotare

1. De curînd, micii balerini ai cercului de balet al Palatului pionierilor din Chişinău, capitala R.S.S. Moldoveneşti, au dat la Teatrul Moldovenesc de Stat „A. S. Puşkin" un spectacol care s-a bucurat de mult succes. In fotografie: un grup de balerine, în timpul repetiţiilor.

2. Pionierul Ştefan Braun, elev în clasa a VI-a a Şcolii medii nr. 3 din Dresda — R. D. Germană e un pasionat zoolog. El prinde, cu mica-i plasă, o mulţime de vietăţi, pe care le studiază în orele libere.

3. O dimineaţă însorită şi un sat oarecare din cîmpiile Bulgariei... Sub privirea caldă şi zîmbetul bun al educatoarei, copiii sătenilor cooperatori învaţă un joc nou.

NOUTAŢI DIN ŢARILE SOCIALISMULUI

In Uniunea Sovietică a început construirea unui canal care va lega Niprul, cel mai mare fluviu ucrainean, de bazinul minelor de fier Krivoirog. In drumul său, apa va fi ridicată cu ajutorul ecluzelor la o înălţime de 80 m. In centrul bazinului Krivoirog, unde se sfîrşeşte canalul, va fi creat un lac de acumulare cu o capacitate de 60 milioane metri cubi.

Noul avion sovietic de pasageri „TU—114 D" a efectuat de curînd un zbor fără escală pe ruta Moscova—Irkutsk—Moscova (8600 km.) El a zburat la altitudinea de 10—12.000 metri, cu o viteză medie de 800 km pe oră.

La Loian, în R. P. Chineză, se construieşte prima fabrică de ciment proiectată de inginerii chinezi. Ea va produce anual aproape o jumătate de miliard tone de ciment.

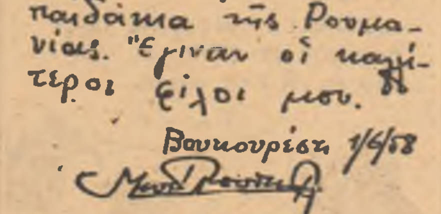
La Halle, în R. D. Germană, a fost construit un uriaş şi ingenios cuptor, care va produce anual 12 milioane de cărămizi. Cuptorul este străbătut de un tunel lung de 112 metri, prin care circulă neconteniț un tren cu 50 de vagonete.

De curînd, pe rîul Arda a fost terminată construcţia celei mai mari hidrocentrale din R.P. Bulgaria, cu o capacitate anuală de 200 milioane Kwh. Hidrocentrala a fost proiectată şi utilată cu ajutorul U.R.S.S.

Numai în anii 1956—57, în R. Cehoslovacă au fost date în folosinţă 126.000 locuinţe noi pentru oamenii muncii.

Interviul nostru cu: MENELAOS LUDEMIS

Acum cîteva zile ne-a vizitat ţara o delegaţie de scriitori din Grecia. Printre ei se afla şi cunoscutul scriitor progresist Menelaos Ludemis. „Un copil numără stelele" şi multe alte cărţi ale sale sînt scrise pentru copii şi despre ei.

Scriitorul ne-a împărtăşit impresiile plăcute din vizita făcută în Romînia. Şi-a mărturisit regretul că-i atît de scurt timpul şederii în ţara noastră. „Aş vrea să umblu şi să văd cît mai mult. Să vizitez frumoasele locuri ale patriei voastre, să cunosc sufletul poporului romîn. Aş vrea să mă întîlnesc cu muncitorii din uzine, să cunosc mai bine viaţa lor".

Ne-am despărţit urîndu-i ca în timpul cît va mai fi oaspetele nostru să-şi îndeplinească cît mai multe din dorinţele sale, iar vizita de acum să fie urmată de multe altele. Il vom aştepta întotdeauna cu dragoste şi bucurie.

Publicăm fotografia scriitorului şi salutul adresat copiilor din patria noastră, salut care sună astfel:

„Sărut cu dragoste pe copiii Romîniei. Ei mi-au devenit cei mai buni prieteni".

MENELAOS LUDEMIS

taj Ştiri informaţii NOUTAŢI TEHNICE informaţii

Măriuca
DE VORBĂ CU CITITORII

Ce sărbătoare. Şi totuşi, ce zarvă!... Colegele mele, mai mari şi mai mici, stau în faţa uşii şi tremură de emoţie. Se îndeamnă una pe alta, se încurajează, se felicită. Au uitat de toate „ciocnirile": dar pentru asta au trecut prin multe. Şi, ca să vă dovedesc că am dreptate, am să vă dau două fragmente din scrisorile unor prieteni. Scrisori mai vechi, bineînţeles

Neagu George, comuna Ciorogîrla, raionul Domneşti. *„Sunase clopoţelul. In clasă, fiecare trecuse la locul lui, afară de Voicu Emil şi de Dragoş Ghiţă. Ei s-au aşezat după uşă şi cînd a intrat colega noastră Neicu Viorica, au împins-o. Plîngînd, Viorica l-a lovit pe Voicu, răsturnînd caietele şi cărţile pe jos. El s-a supărat şi a lovit-o din nou. Unii susţin că Viorica e de vină, alţii că Voicu şi Dragoş. Tu ce crezi?"*

Eu cred că Viorica n-a făcut decît să se apere, e adevărat, cam brutal. Vinovată de sfîrşitul întîmplării este însă şi ea Trebuia ca, deocamdată să-i lase în pace, şi apoi să le ceară socoteală, într-un mod serios, de faţă cu clasa.

Baciu Domniţa, str. Ştefan Dracinski, nr 21 Suceava. *Ea îmi scrie: „A trecut mult timp de cînd nu ţi-am scris. Asta pentru că nu merg la şcoală şi-mi pregătesc singură lecţiile. Cu părere de rău trebuie să-ţi mărturisesc că aceasta se datoreşte neînţelegerii dintre noi. Un coleg, în glumă, mi-a pus piedică. Am căzut şi mi-am fracturat mîna".*

Aţi observat cum scrie Domniţa? „Cu părere de rău". Ea ţine la colegii ei, îi pare rău de năzdrăvăniile lor, de tot ceea ce a trebuit să sufere din pricina lor. Dar ce a făcut ea, ce a făcut colectivul de conducere ca joaca să fie joacă? Şi acum, spre sfîrşitul anului şcolar, am aflat că a făcut multe. Că în cele două clase „situaţia critică" s-a îndreptat. Băieţii din clasa Domniţei se poartă frumos iar Viorica e acum cea mai bună prietenă cu Dragoş.

MARIUCA

Ce să fiu

M-am hotărît

Deşi nu sînt decît în clasa a IV-a, m-am şi hotărît ce să fiu. Datorez hotărîrea asta prietenilor mei de la S.M.T. Ei m-au învăţat să lucrez la strung. Acum ştiu să iau şpanul, să măsor şi să citesc şublerul, să aşez cuţitele. Tot ei m-au învăţat să lucrez la bormaşină şi polizor. Tovarăşii şoferi Sitaru şi Fănică mi-au dat voie să pornesc motorul rutierului şi al „Molotovului". Abia aştept să termin şcoala elementară. Nea Fănică şi ceilalţi prieteni din S.M.T mă aşteaptă!

NEGRU RADU
comuna Podina, raionul Pogoanele, regiunea Ploieşti

„Secretul" a fost descoperit

Dacă acum o lună ai fi întrebat pe unul din colegii mei ce vrea să devină, nu ţi-ar fi răspuns. Era „secretul" fiecăruia. Ieri, la ora de dirigenţie, am aflat, ne-am sfătuit împreună, ne-am făcut planuri de viitor. Vrem să fim de folos. Ania Gheorghe vrea să se facă tinichigiu, Ţac Andrei — inginer, iar Catina Adam, fierar. De fapt, Adam e de pe acum aproape fierar. El îşi ajută tatăl, care e de meserie.

BALEA NICOLETA
cl. a VI-a, comuna Ilidia, raionul Oraviţa, regiunea Timişoara

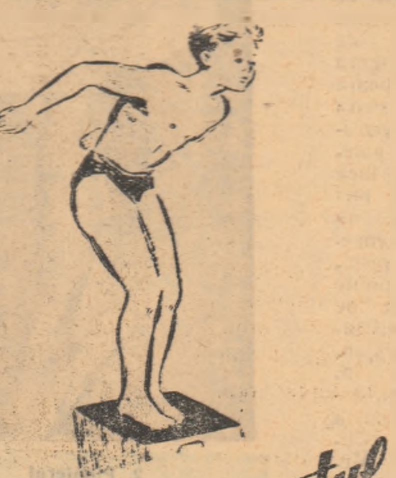

Ca şi tata

Tata e colectivist. In campania însămînţărilor a fost fruntaş pe raion. Eu mă mîndresc cu asta şi aş vrea să ajung şi eu gospodar bun, un colectivist bun.

GLODEANU DUMITRU
comuna Poboru, raionul Vedea, regiunea Piteşti

Regulamentul Cupei „Scînteii pionierului"

Iată-ne în pragul celei de-a VIII-a ediţii a Cupei de nataţie a „Scînteii pionierului". Au trecut opt ani de zile de cînd gazeta „Pionierul" (aşa se numea gazeta noastră în 1950) a organizat prima ediţie a Cupei de nataţie pentru pionierii din Bucureşti. An de an, la Cupa „Scînteii pionierului" au participat pionieri din tot mai multe regiuni ale ţării, iar numărul celor care au învăţat înotul cu acest prilej trece de cîteva zeci de mii.

Spre deosebire de ceilalţi ani, în această vacanţă de vară la Cupa „Scînteii pionierului" pot participa toate organizaţiile regionale de pionieri din ţara noastră. **Fiecare organizaţie regională de pionieri care doreşte să participe trebuie să anunţe în scris pînă la 5 iulie 1958, comisia centrală de organizare a Cupei „Scînteii pionierului", Bucureşti, Casa Scînteii.**

★

La cea de-a VIII-a ediţie a Cupei „Scînteii pionierului", participă numai pionieri, băieţi şi fete între 9 şi 14 ani împărţiţi în două categorii de vîrstă şi anume:

Categoria I pînă la 11 ani inclusiv

Categoria II de la 12 la 14 ani inclusiv.

N-au dreptul să participe pionierii legitimaţi în secţiile de nataţie ale cluburilor sau colectivelor sportive, cu excepţia colectivelor şcolare.

Un concurent poate participa la o singură probă individuală şi la ştafetă.

Şi acum iată etapele de desfăşurare a Cupei „Scînteii pionierului".

Etapa I, 1—18 iulie, se desfăşoară în toate taberele şi cluburile pioniereşti. Pot participa toţi pionierii care doresc prezentîndu-se la întreceri în cadrul taberei sau al clubului.

Etapa a II-a, 20—25 iulie (faza raională sau orăşenească), în care îşi vor disputa întîietatea primii trei clasaţi în prima etapă.

Etapa a III-a — 3 august (faza regională) la care se prezintă primii trei clasaţi la toate probele la faza raională sau orăşenească, cu care prilej, din rîndul celor mai buni concurenţi, se va alcătui lotul celor 8 participanţi la faza finală pe ţară din primii clasaţi la toate categoriile.

Etapa a IV-a (finala pe ţară) se va ţine la Bucureşti, în ziua de 10 august crt.

★

Cupa „Scînteii pionierului" cuprinde următoarele probe, pe categorii de vîrstă.

Categoria I: 9—11 ani inclusiv.
25 m. liber băieţi şi fete
25 m. bras băieţi şi fete
4x25 m. liber mixt.

Categoria a II-a: 12—14 ani inclusiv
50 m. liber băieţi şi fete
50 m. bras băieţi şi fete
4x50 m. liber mixt.

★

Clasamentul, atît pentru regiuni cît şi individual, se va întocmi după punctajul următor:

Locul	I	II	III	IV	V	VI
Puncte	6	5	4	3	2	1

La ştafetă, punctajul va fi dublu.

In faza finală pe ţară, „Scînteia pionierului" va acorda premii individuale primilor trei clasaţi şi va decerna Cupa „Scînteii pionierului", ediţia a VIII-a, organizaţiei regionale de pionieri care a dobîndit cele mai multe puncte în clasament.

Organizaţiile regionale de pionieri participante la cupă vor trimite pe adresa indicată, în ziua următoare fiecărei etape, foile de concurs, care vor trebui să cuprindă numele şi pronumele participantului, şcoala, timpul realizat şi lungimea bazinului.

PIONIERI! PARTICIPAŢI ÎN NUMĂR CÎT MAI MARE LA CEA DE A VIII-A EDIŢIE A CUPEI „SCÎNTEIA PIONIERULUI".

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

Rezumatul capitolelor precedente

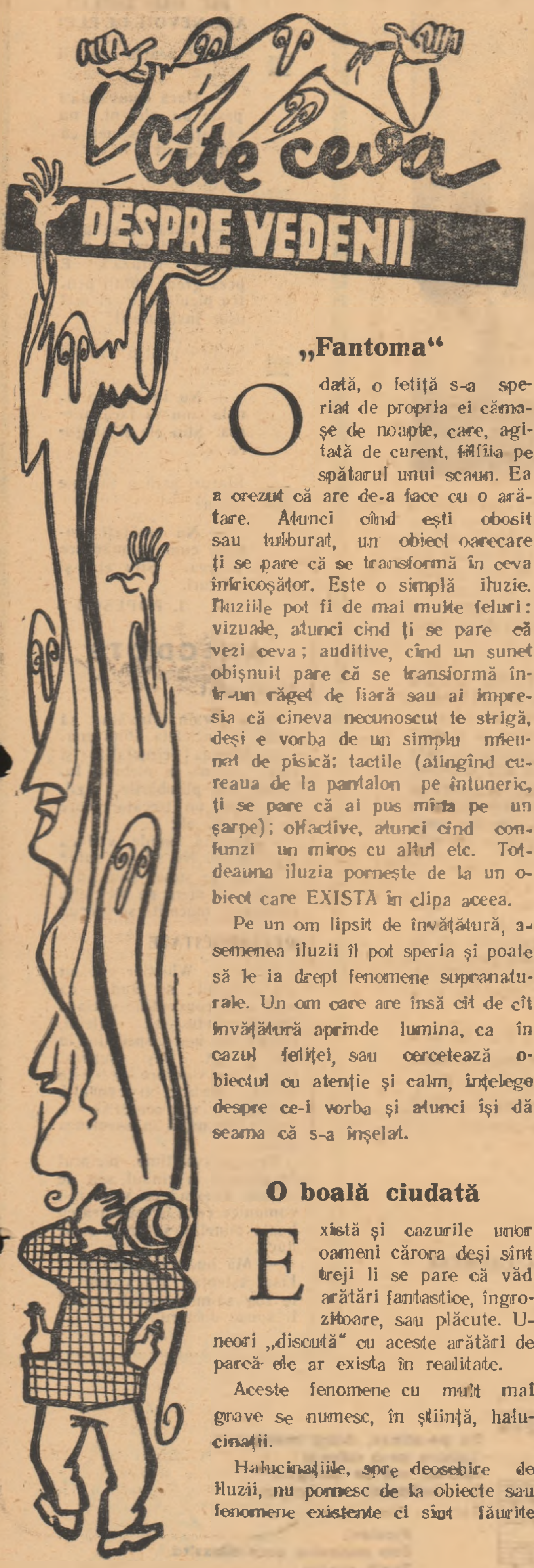
Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor din sat. Din pricina unor zvonuri mincinoase însă, oamenii îl alungă.

La un moment dat, condus de Kaa, pithonul, ajunge sub nişte ruine unde o cobră bătrînă păzeşte aşa zisa „comoară a regilor".

Aici, Brotăcel smulge colţii veninoşi ai cobrei şi ia din comoară un ankus (cange) de aur. „Ankusul mă va răzbuna; e aducător de moarte", strigă cobra ameninţătoare. Brotăcel pleacă cu ankusul şi-l aruncă într-o rîpă, socotindu-l blestemat. Dar a doua zi ankusul dispare. Brotăcel porneşte pe urmele lui şi zăreşte mai mulţi oameni care se uciseseră între ei pentru preţiosul obiect. Indurerat, Brotăcel îl înapoiază cobrei. Intre timp jungla cunoaşte o secetă cumplită. Foamea şi setea răresc rîndurile vieţuitoarelor. Brotăcel, împreună cu un grup condus de Hathi, elefantul, coboară după apă în valea Marelui Fluviu.

ȘTIINȚA

Cîte ceva despre vedenii

„Fantoma"

O dată, o fetiță s-a speriat de propria ei cămașe de noapte, care, agitată de curent, fîlfîia pe spătarul unui scaun. Ea a crezut că are de-a face cu o arătare. Atunci cînd ești obosit sau tulburat, un obiect oarecare ți se pare că se transformă în ceva înfricoșător. Este o simplă iluzie. Iluziile pot fi de mai multe feluri: vizuale, atunci cînd ți se pare că vezi ceva; auditive, cînd un sunet obișnuit pare că se transformă într-un răget de fiară sau ai impresia că cineva necunoscut te strigă, deși e vorba de un simplu mieunat de pisică; tactile (atingînd cureaua de la pantalon pe întuneric, ți se pare că ai pus mîna pe un șarpe); olfactive, atunci cînd confunzi un miros cu altul etc. Totdeauna iluzia pornește de la un obiect care EXISTA în clipa aceea.

Pe un om lipsit de învățătură, asemenea iluzii îl pot speria și poate să le ia drept fenomene supranaturale. Un om care are însă cît de cît învățătură aprinde lumina, ca în cazul fetiței, sau cercetează obiectul cu atenție și calm, înțelege despre ce-i vorba și atunci își dă seama că s-a înșelat.

O boală ciudată

Există și cazurile unor oameni cărora deși sînt treji li se pare că văd arătări fantastice, îngrozitoare, sau plăcute. Uneori „discută" cu aceste arătări de parcă ele ar exista în realitate.

Aceste fenomene cu mult mai grave se numesc, în știință, halucinații.

Halucinațiile, spre deosebire de iluzii, nu pornesc de la obiecte sau fenomene existente ci sînt făurite în întregime de un creier bolnav. Halucinațiile pot fi produse de boli grave ale sistemului nervos, de temperatură mare, de primejdioasa boală a alcoolicilor denumită „delirum tremens" etc.

Șarlatanii

După cum ați putut constata, fenomenele de mai sus sînt, toate, foarte simple și au la bază explicații științifice. Insă nu totdeauna știința a putut explica toate fenomenele naturii. De aceea mulți înșelători au profitat de neștiința oamenilor, intitulîndu-se „proroci", „făcători de minuni", „vrăjitori", „ghicitori" și alte năzbîtii. Mai mult decît atît, toate orînduirile sociale care se bizuiau pe asuprirea maselor populare, sclavagismul, feudalismul și, în zilele noastre, capitalismul, s-au slujit de asemenea înșelători ca să poată jefui în voie. Amenințînd cu dezlănțuirea unor forțe supranaturale, ei sileau poporul (pe care dinadins îl țineau în cea mai neagră neștiință) să li se supună, iar cei care se ridicau în mod curajos la luptă erau torturați, arși pe rug etc.

In anii democrației populare în țara noastră, s-au înființat mii de școli și lumina științei pătrunde din ce în ce mai mult în satele și orașele noastre. Totuși mai sînt încă oameni naivi, pe care îi sperie anumite fenomene inexplicabile la prima vedere. Poate vă amintiți de peștera Izvorul Tăușoarelor, din interiorul căreia se auzeau vaiere jalnice. Unii din localnici spuneau că peștera e „vrăjită". Invățătorul utemist Leon Bîrte a pătruns cu curaj în peșteră și i-a descoperit secretul. Vaierele erau de fapt fîlfîitul liliecilor aflați în număr mare în peșteră. Sînt însă și unii care s-au mai lăsat păcăliți de șarlatani. Se cunosc astfel „vedeniile" apărute acum cîțiva ani într-o comună din Țara Oașului. E vorba de o strălucire deosebită pe care o căpătase un geam al unei case în bătaia soarelui, la care geam, zice-se, ar fi apărut chipul unui sfînt. Oamenii, cu mult mai neștiutori în anii aceia, în loc să se ducă să-și vadă de treburi, s-au adunat și au căscat gura să vadă „minunea" din geam și să asculte palavrele unor înșelători. Făcîndu-se cercetări, s-a văzut că, de fapt, „sfîntul" din geam apăruse din cauză că geamul era uns cu... gaz. (Gazul, uns pe o suprafață lucioasă, în bătaia soarelui strălucește multicolor.) Cei care organizaseră șarlatania erau chiaburi înrăiți, dușmani ai poporului, care sabotau lucrările agricole, sustrăgînd oamenii de la lucru tocmai în zilele în care anumite lucrări trebuiau să se facă de grabă.

Așa că, dacă vreodată veți avea de-a face cu întîmplări asemănătoare celor din articolul de față, să știți că ele au o explicație, o cauză pe care o găsiți cu puțină gîndire... Pentru că „minuni" nu există"!

A. ALBU

POMPELE

(Urmare din pag. a V-a)

Un baston de cauciuc îl lovește cumplit în frunte. Apoi se face iar întuneric.
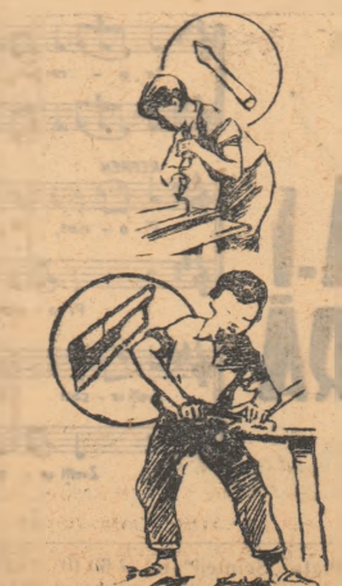
Tim se trezește în curte, pe ciment. Simte în gură gustul sărat al sîngelui. Vede ca prin sită. Se scoală bîjbîind. In fața pompelor a tras primul autobuz. Benzina curge în rezervor.

A fost în zadar.

Dar nu, totuși nu! Ii vine să strige de bucurie. In fața porților larg deschise a apărut un grup de muncitori. Și mai vin încă. „Spargătorii" sar din mașini. Știu ce-i așteaptă. Se împrăștie ca potîrnichile, căutînd să scape cu fuga. Tim ar vrea să-i huiduie. Dar n-are rost. Principalul e că greva continuă. Și nici un autobuz nu va pleca.

Două construcții simple

UN SFREDEL

Cel mai bun meșter e acela care-și face singur uneltele. La școală ai învățat multe, dar un sfredel tot nu știi încă să faci. Și îți trebuie neapărat. Iată, ai o spiță de bicicletă; ia-o și pune-o cu un capăt în foc, lasă-l să se facă roșu, apoi cu cîteva lovituri de ciocan lățește-l ca pe un cioc de rață. Acum, ia dalta de lăcătușărie, taie-l ca în desen și ascute-i bine marginile. Pune sîrma din nou în jăratec cu acelaș capăt. Cînd va fi de un roșu viu, scufund-o în apă rece.

...ȘI UN FIERASTRAU

Dacă n-ai fierăstrău, ia o cutie goală, de conserve, o pereche de foarfece și învață să-l faci singur.

Mai întîi, taie o fîșie de tablă cît vrei de lungă, apoi cu un cuțit ori cu alt fier ascuțit, fă-i dinți și fierăstrăul e gata...

De vorbă cu poetul Marcel Breslaşu

Casa e, undeva, pe Ştirbei Vodă. Nu departe de poarta şcolii pe care, cu cîteva zeci de ani în urmă, intra un băiat mărunt, vioi şi zburdalnic, cu păr cîrlionţat şi ochi deosebit de iscoditori. Nu departe de mescioara turcului de la care cumpăra sugiuc şi peltea „pe datorie". Nu departe de Cişmigiul ştrengăriilor şi primelor versuri mîzgălite în taină pe un petic de hîrtie. Băiatul se numea Marcel Breslaşu.

Era, sub înfăţişarea vioaie şi copilăroasă, un copil gînditor, deosebit de atent la ceea ce se petrece în jur...

— Mai mult m-am bucurat de jocurile celorlalţi decît de ale mele... mi-a istorisit el singur, într-una din dăţile cînd am stat de vorbă în casa aceea căptuşită cu cărţi şi îmbibată de miros de tutun de pipă... Mai mult mi-au plăcut poveştile, păţaniile, copilăriile celor de seama mea, decît ale mele însumi. Care a fi fost pricina acestor înclinări, de-a iubi viaţa celor din jur, de-ai privi necontenit, de a-i observa cu un nesecat interes? Nu eram un copil bătrîncios, dimpotrivă. Cred că taina stătea într-aceea că foarte devreme am început să scriu versuri...

— Versuri sau muzică? am întrebat, căutînd cu privirea pianul mare.

Marcel Breslaşu a zîmbit:

— Hm, nu ştiu nici eu; muzică sau versuri? Amîndouă aceste căi ale mele de-a vorbi despre impresiile pe care le culegeam din viaţă se împletesc în amintirea mea atît de strîns... De mic copil începusem să studiez muzica. La 6 ani, ştiam notele, deşi încă nu cunoscusem buchiile alfabetului şi aproape cu întîiile clămpăneli la pian, am început — doamne — să compun. Pe semne însă că undeva, în mine, cu totul nelimpezită încă, era chemarea către poezie şi aproape toate acele încercări componistice le făceam pe versuri care-mi erau dragi.

Cînd m-am deprins cu cititul, am ales poeziile clasicilor, pe care le găseam în cărţile de şcoală. Apoi poeme din volumele pe care le citeam pe nerăsuflate. Devreme am cunoscut şi poeţii altor literaturi: Heine, Goethe, Musset.

— Aşa încît primele versuri?...

— ...Erau texte pentru muzică. Nu mai ştiu nici eu cum s-a făcut trecerea de la textele altora la ale mele... Apoi de-aci nu mai era decît un singur pas, pentru ca să încep să scriu poezie fără gîndul de a mai cînta... Şi drumurile s-au despărţit pentru a se reînnoda mult mai tîrziu...

Marcel Breslaşu s-a întrerupt, a făcut cîţiva paşi spre o măsuţă şi şi-a ales dintre multele lulele una galbenă, cu transparenţe de chihlimbar. Apoi, cît a stat să aprindă tutunul, a privit gînditor un portret făcut în cărbune. O faţă osoasă, cu pometii ieşiţi, o frunte încăpăţînată sub un păr răvăşit, aceiaşi ochi iscoditori din copilărie. Marcel Breslaşu la 30 de ani.

— ...Mult mai tîrziu... cînd? am spus încet, încercînd să reînnod firul discuţiei. Vorbitorul a ales un volum de pe unul din rafturi şi mi l-a întins.

— „Cîntarea cîntărilor"..., am citit eu.

— Da..., e prima mea lucrare mai mare. Cartea aceasta îmi rămîne deosebit de dragă. Spuneam c-am folosit pentru ca s-o scriu tot ce învăţasem. Adică poemul în versuri spus de solişti, corul, orchestra. Pe deasupra scrisesem şi o prefaţă despre cuvîntul cîntat. Foloseam toate mijloacele pe care le aveam la îndemînă, ba chiar şi agonisita din alte domenii. Căci între timp studiasem filozofie, istorie, regie de teatru şi de operă. Debutasem cu mulţi ani în urmă în „Adevărul Literar", în acelaşi număr cu Zaharia Stancu, de care mă leagă o prietenie veche. Dobîndisem un anume meşteşug în ale scrisului.

★

S-a făcut tăcere... Cuvintele pluteau în încăpere. Apoi Marcel Breslaşu s-a sculat, şi-a pus pipa pe pian şi-a cîntat cîteva note. Am recunoscut Marşul brigadierilor de la Bumbeşti-Livezeni. Il cînta în vremea aceea toată ţara.

— Astea sînt adevăratele note ale poetului, a repetat el. Chiar şi cînd scrie pentru copii... Aici s-a întrerupt şi a surîs.

— Ştii care e una din marile mele mîndrii? Partidul m-a cinstit în multe chipuri, dar parcă una din cele mai frumoase clipe pe care le-am trăit a fost aceea cînd, pe poarta Palatului pionierilor din Bucureşti, am citit însemnate cu slove mari primele rînduri din: „Cîntecul meu de pionier":

„Cu inima ca un crîmpei de cer
Şi gîndul ca o zi de primăvară,
Intîiul meu salut de pionier
Voios ţi-l dărui ţie scumpă ţară".

MIOARA CREMENE

Umor

SFATURI

(SE DAU ORICUI ARE NEVOIE DE ELE)

■ Sfaturi pentru tinerii zoologi

— **Dacă cumva daţi peste un elefant, nu căutaţi să susţineţi că l-aţi „găsit".**

■ Sfaturi pentru tinerii muzicanţi

— **Dacă vi se propune să cîntaţi la contrabas, refuzaţi. E prea greu. Optaţi pentru piculină, e cel mai uşor instrument.**

■ Sfaturi pentru tinerii stupari

— **Nu învăţaţi albinele cum să facă mierea. Ştiu ele şi singure.**

■ Sfaturi pentru tinerele albine

— **Nu învăţaţi stuparii cum să mănînce mierea. Ştiu ei şi singuri.**

I. POPESCU

ANECDOTE

UNDE DAI...

Mark Twain învăţa să umble cu bicicleta. Pînă una-alta, încurca circulaţia şi băga spaima în pietoni. Intr-una din plimbările-i zilnice, lovi un trecător, care se răsti la el:

— Ascultă, omule, văd că ai clopoţel. Nu ştii să suni?

— Ba de sunat ştiu, dar nu ştiu să merg pe bicicletă, răspunse, mucalit, scriitorul.

RECIPROCITATE

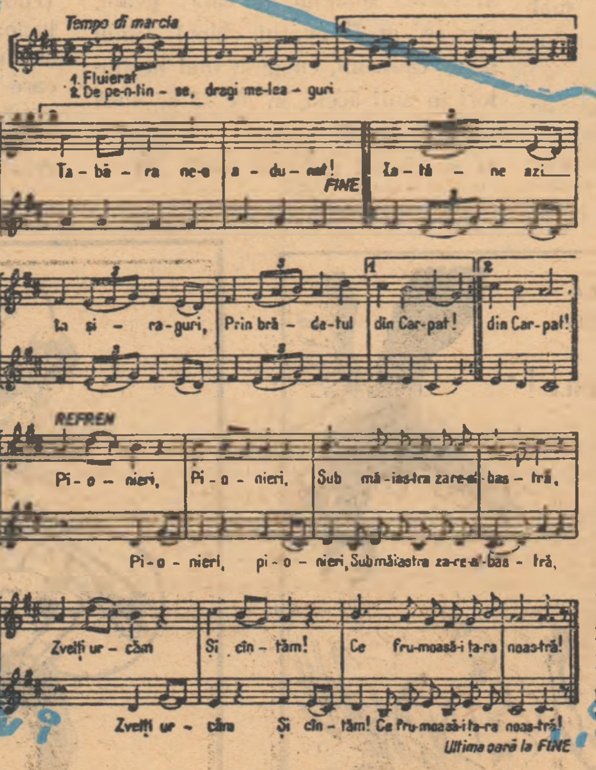
Pictorul Whistler era un om deosebit; se lăuda că nu-i plac convenţiile sociale. Imbolnăvindu-i-se căţelul, chemă un mare specialist în boli de gît. Deşi supărat cînd văzu despre ce este vorba, medicul îi consultă patrupedul şi-i prescrise o reţetă obişnuită în asemenea cazuri.

Peste cîtva timp, pictorul fu chemat la rîndul său de doctor. Crezînd că vrea să-i comunice ceva în legătură cu boala cîinelui, se grăbi să se ducă.

— Mă bucură că nu te-ai lăsat aşteptat. Ştii, voiam să te rog să-mi vopseşti uşile! îi spuse doctorul.

CE FRUMOASĂ-I ŢARA NOASTRĂ

Versuri: ANASTASE PASCALI
Muzica: LUCIAN TEODOSSIU

De pe-ntinse, dragi meleaguri,
Tabăra ne-a adunat!
Iată-ne azi la şiraguri,
Prin brădetul din Carpat!

Refren: **Pionieri,**
Pionieri,
Sub măiastra zare-albastră
Zvelţi urcăm
Şi cîntăm:
„Ce frumoasă-i ţara noastră!"

Cîntul vesel ne avîntă
Către piscuri, în Bucegi!
Mai o snoavă, mai o trîntă,
Drumeţim de ore-ntregi!

Refren: **acelaşi**

Mioriţe-n treacăt zburdă,
Coborînd de pe tăpşan.
La desaga lui cu urdă
Ne pofteşte un cioban!

Refren: **acelaşi**

Printre noi nu se găseşte
Nici un chip posomorît.
Braţ la braţ, prieteneşte,
Munţii-i colindăm cîntînd!

Refren: **acelaşi**

De pe-ntinse, dragi meleaguri,
Tabăra ne-a adunat!

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti. Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".